

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

TRISTEȚEA DE A FI... ROMÂN-ORTODOX

Urâte vremi am ajuns să trăim. Un Om, creat pentru templul gândirii creștine, acolo unde nicio atingere nu riscă să devină contondentă, este atacat asupritor și injust, pentru înțelepciunea sa de a trăi viitorul creștinismului în prezent. Iar agresiunea devine cu atât mai repugnantă, cu cât ea s-a săvârșit împotriva unei personalități fundamentale pentru lumea ortodoxă a Banatului: Înalt Prea Sfinția Sa, dr. Nicolae Corneanu. Ce i se impută Înalt Prea Sfântului Părinte? Împărtășirea în timpul unei slujbe greco-catolice. Printre cei care recriminează, se află și teologul Radu Preda, de care n-am auzit, dar de la care am aflat că „legea care conduce Biserica este să nu iertăm oamenii de dragul funcțiilor”. Ciudat, eu credeam, până azi, așa cum voi crede cât voi trăi, că principiul fundamental care guvernează Biserica, sau mă rog, ar trebui s-o îndrume, este chiar acela care ne îndeamnă la iertare. Dacă în Ecclisia românească – cel mai vechi termen pentru noțiunea de biserică, nu se aplică cea mai însemnată învățătură a Mân-

tui-torului, atunci creștinismul este o utopie! Tot astfel, dacă cineva crede că eu m-am aplecat peste albul imaculat al hârtiei, pentru a-l apăra pe acest Om, se înșală amar. Ce nevoie are să fie apărat, Omul care „s-a jertfit pe sine pentru a ne da nouă balsamul vindecării de rău”, cum scria nu demult un june student aflat la studii în „Orașul luminilor”, întru lauda Înalt Prea Sfinției Sale. Înalt Prea Sfântul Părinte, trăiește neșansa de a viețui în „vremea ticăloșilor”, cum își numea Octavian Goga veacul său și care iată, prin oameni netrebnici, se consumă încă în destinul Poporului Român și, mai grav, în veșnicia Sfintei Biserici. Dar ceea ce mă uimește la potrivnicii săi, e neputința de a pricepe că Nicolae al Banatului, a înțeles demult că diavolul este un vânător de păsări, dovedindu-se și în anii grei trecuți și în cei urcicioși de azi, mai presus de lațurile lui.

Scriu cu atât mai trist aceste rânduri cu cât conștientizez că această ofensivă împotriva Sa, a fost dezlănțuită de chiar unele figuri aflate la conducerea BOR, care astfel, cu voie, săvâr-

VORBE DE AMBASADOR ROMÂN

"Maghiarii, mai ales secuii, au tot dreptul să aibă o Republică, cu steag, cu Parlament, cu legi, cu bani și ambasadă."

Cătălin AVRAMESCU,

actualul ambasador al României în Finlanda și Estonia, în decembrie 2006

șesc suprema împotriva față de legea divină – orgoliul. După cât îl cunosc, Înalt Prea Sfinția Sa îi va ierta, știind că „gazda orgoliilor este rațiunea întinată”. Dar istoria?

Măhnit fiind, mă întreb totuși dacă această hărțuire poate fi o preocupare folositoare pentru înverșunatul său acuzator, din mitropolia căruia s-a arătat recent lumii un călugăr cu apucături greu de scris? Și întreb asta, într-un răstimp în care, încerc să nu fiu surprins de „firea ignobilă a oamenilor”, căci iată, trăind vremuri mândritoare, ortodoxia românească a ajuns într-o fundătură, de unde nu poate ieși, decât cu ajutorul Omului modern și credincios, regenerat în planul eticii creștine.

Vasile TODI

articol apărut în revista "Magazin" nr. 6, iunie 2008

Să umblăm ca fii ai luminii

Să alungăm din sufletul nostru "mânia, iușimea, răutatea, defăimarea și cuvântul de rușine.. Să îndepărtăm poftele rele și patimile care împiedică și abat de la calea care duce la Dumnezeu. Să ne îmbrăcăm deci "ca aleșii ai lui Dumnezeu cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare... Precum primăvara după amorseala din timpul iernii cheamă la viață verdețea și florile care împodobesc câmpiile, pădurile și livezile, tot așa și sufletul nostru să se împodobească cu fapte bune, plăcute lui Dumnezeu, cu virtuțile credinței, nădejzii și dragostei, cu bunătate, smerenie, dreptate, adevăr și milă spre a dovedi că suntem și "umblăm ca fii ai luminii..

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Din poezia frumoasă a lumii

Monica Mihaela POP

Sărutmâna tată! Te-am pierdut.
N-am știut la vreme cât de mult
Poate să mă doară lipsa ta,
N-am știut. Mă iartă, dumneata!

Focul rău care-ți ardea în piept
Și te întristase pe nedrept?

Sărutmâna tată! Când mi-ai spus:
- "Fata mea, în viață multe nu-s
Prea ușoare griji." - nu te-am crezut,
N-am știut atunci să te ascult.

Sărutmâna tată! Ți-amintești
Când stăteai cu mine la povești?
Despre câte-n stele îmi vorbeai,
Eu tăceam. Dar nu te supărai.

Sărutmâna tată! Prea devreme
A-ndrăznit la Dânsul să te chem

Sărutmâna tată!

Cel care de toate-i mai presus,
Prea devreme viața și-a apus.

Amintindu-i, grii, de pașii tăi.

Sărutmâna tată! A rămas
Mama singură acasă. Fără glas,
Umbra ta mai trece prin odăi

Sărutmâna tată! Te-așteptăm
De Crăciun acasă, să-nchinăm
Un pahar cu vin, și până-n zori
Domnului să-i fim colindători.

SĂRUTMÂNA TATĂ !

Și scriu la două zile de la Înălțarea Domnului care, ridicat prin Înviere la dreapta lui Dumnezeu, domnește ca Rege și îți scriu în dialectul daco-român, pe care l-ai iubit ca limbă a vieții tale și nu în graiul nostru de acasă. Nu știu de ce cred că acolo în ceruri, memoria terestră e interzisă, motiv pentru care aș vrea să-ți povestesc despre ultima ta zi pământeană...

Te-ai deșteptat în zori, ca un iubitor de răsărit. Te aștepta ziua de 2 iunie, pe care o mai întâlnise-și în viața dumitale de 78 de ori. Acum era pentru a pentru a 79-a oară. Pentru ultima oară. Cum spuneai dumneata:

- Tată, în fiecare an trecem prin ziua morții noastre.

Ai pregătit cu aceiași atenție ritualică, două cești cu cafea, pentru tine și pentru mama, așteptând-o răbdător, ca în fiecare

dimineată, să se trezească pentru a le bea împreună. Te-am găsit în această așteptare, care chiar îți făcea plăcere, privind la ceștile aburinde... Ai dus tandru, vertical, arătorul la buze, ca semn că mama mai doarme. Am ieșit din bucătărie, așezându-ne sub frunzele cireșului cu sfere mici și roșii și privindu-ne un timp fără a ne spune ceva. Apoi, cu un glas prevenitor mi-ai spus:

- Astăzi e sărbătoare mare, e Înălțarea Domnului, să ai grijă.

- Grijă la ce? am vrut să te întreb, dar ză-rind-o pe mama în prag, am uitat să te mai chestionez.

Ai răs la vederea ei ca de un „general fără trupă”, cum îi place nurorii tale să-i

(continuare în pag. a 2-a) ➔

Vasile TODI

ANUL XVII
NR. 6 (208)

IUNIE
CIREȘAR

Revistă editată de Uniunea Jurnaliștilor din Banatul Istoric
Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAGAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2011

ÎNCHIDEREA MINELOR ȘI CALCULAREA RENTABILITĂȚII LA CĂRBUNE ȘI ALTE MINERALE

După anul 1990 s-a trecut în mod aberant la închiderea minelor de cărbuni și alte minerale din motive obscure, dându-se vina pe pretinsa nerentabilitate a acestora, lucru profund fals. Nerentabilitatea era susținută pe faptul că tona de cărbune la noi ar fi fost mai mare decât la cărbunele polonez.

De fapt majoritatea celor din guvern nu știau cum se stabilește prețul la tona de cărbune, iar dacă știau cu atât mai grav, că-i puteam socoti trădători de țară.

De fapt în prețul cărbunelui și a oricărui minereu ce se extrage din subteran o pondere mare, uneori până la 80% o reprezintă amortizarea investiției. Când se deschide o mină după bogăția zăcămintului se stabilește o durată de amortizare a investiției, cât și o durată de exploatare a zăcămintului (uneori până la epuizarea acestuia). Astfel dacă costul mineralului extras depășește prețul pieței nu se poate spune automat că mina e nerentabilă. De exemplu dacă amortizarea investiției reprezintă 50% din prețul mineralului extras și costul/tonă de minereu e mai mare cu 20% decât prețul pieței, nu înseamnă că mina e nerentabilă, fiindcă dacă închidem mina nu vom mai recupera niciodată restul investiției. Dacă avem destule mine și nu avem desfacere la minereu, putem să trecem mina în conservare, deși costul conservării unei mine e de minimum 5 miliarde lei vechi. În acest mod se poate observa că nici când costul minereului depășește ponderea investiției în prețul mineralului mina nu-i sigur nerentabilă. La costul cheltuielilor de conservare se mai adaugă coturile sociale (zeci de salarii, pensionări anticipate, ajutoare sociale și altele).

Când guvernul Ciorbea a închis primele mine, Polonia avea o mare datorie externă și nu prea avea cu ce plăti în afară de cărbune, iar noi nu aveam datorie externă și am fost sfătuiți să cumpărăm cărbune polonez c-ar fi mai ieftin. Noi am plătit astfel datoria Poloniei, golind valea Jiului de mineri, la care le-am dat sute de salarii, în loc să-i folosim la construirea drumurilor, măcar din Valea Jiului (ce se pretează la turism). Același lucru s-a întâmplat cu minele de aur, uraniu sau alte minerale ca titaniu, cupru, bauxită etc... care au fost au crescut ca preț de zeci de ori și absurd să susțină cineva că minele sunt nerentabile. De exemplu la aur, prețul mondial a crescut de 125 ori, la cupru de 12 ori, la titaniu de 24 ori etc... În aceste cazuri propunem înființarea unei ASOCIAȚII DE EXPLOATARE A MINERALELOR ȚĂRII în interes național, pentru a scăpa România din sărăcie cotra jafului bogățiilor naționale de la petrol și gaze până la aur și uraniu (la petrol și gaze, să se revizuiască dividendele care sunt de mai multe ori subevaluate, la fel ca prețul lemnului exportat, a nisipului, a apeii minerale și altele.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

ROSTUL GENERAȚIEI X

România nu este o gaură neagră a istoriei și românii nu sunt o nație de proști! Asta trebuie spus din capul locului! Felul în care azi, prin intermediul presei scrise sau a televizorului, se cultivă dezgustul generalizat față de propriul neam și de propria identitate națională este nu atât revoltător, ci mai ales îngrijorător, fiind marca unui cancer estetic, a unei obnubilații periculoase pe care o trăiesc docții noștri aflați la granița dintre două vârste, la granița dintre două sisteme sociale care le-au imbecilizat sinapsele, deturnându-le intențiile către tomberonul de tip nihilist și anti-național. Nu e normal să reduci o țară întreagă, o societate întreagă la știrile de la ora cinci, la clasa ei politică sau la anumite medii sociale minoritare, și să faci din aceasta oglinda prin care ne asumăm fantasmagoricul eșec istoric al ființei noastre naționale. România trebuie privită în totalitatea ei, cu bune și rele ca de altfel orice stat de pe mapamond. Retardul nostru economic este absolut normal dacă luăm în calcul faptul că acest neam n-a avut niciodată în istorie o sută de ani de stabilitate politică. Problema este însă ce vom face cu viitorul nostru, și viitorul cronologic cel puțin îl reprezintă cei de până în treizeci de ani, cei de după „generația de sacrificiu”. Generația mea, această generație de copii bombardați cu informații contradictorii, confuzi, sfâșiați, dar vii, această generație X a României care, nemaifiind generația de sacrificiu nu mai poate fi sacrificată. Noi, cei din generația X trebuie să transcendem pesimismul defetist care duce la platitudine ontologică, fiind marca unui genocid național în care suntem tentați să alunecăm, în parte pentru că e la modă să fii dezgustat și în parte pentru că suntem lași. Noi trebuie să înțelegem că binele se înfăptuiește individual. Ieșirea din rahat nu se face în grup. Ieșirea din rahat, asemeni morții, este un fenomen profund individual. Nu trebuie să aștepti să ți se dea și să ți se facă, trebuie să dai și să faci. România nu suferă de deznădejde. Suferă de lene. Asta e principala boală a contemporaneității noastre. Deznădejdea este efectul lenei! „Diavolul să te prindă ocupat” spun sfinții creștini. Și e adevărat! Vina e a individului nu a societății! Societatea e pe jumătate o abstracțiune, tocmai din acest motiv societatea este în primul rând responsabilitatea individului. Dacă individul nu are conștiința unui destin istoric nici societatea nu va avea destin istoric. Aștia la televizor ne spală creierile și ne nevrozează ca să facă rating. Ne castrează visele cu discursuri alarmiste de tip apocaliptic dar nu pentru că sunt răi ci pentru că sunt proști! Rahitismul intelectual generează frica apriorică, debaterile sterile, melancoliile xenofile etc. Iar noi stăm ca vitele în jugul acesta și ne pierdem identitatea, mândria și chipul. România are chip! Și are un chip frumos! Însă chipul acesta, chipul părinților noștri, nu se vede la televizor, pentru că nu e la modă. România nu trebuie să se schimbe la față cum zicea Cioran. România trebuie să-și conștientizeze fața adevărată. Nu o lasă „deșteptii” să facă asta pentru că ei cultivă în ea un permanent sentiment de vină și inferioritate. Toată lumea caută să emigreze pentru că i s-a inculcat ideea că în Occident umblă câinii cu covrigi în coadă. Nicăieri în lume nu umblă câinii cu covrigi în coadă. Raiul nu se află pe pământ. E deasupra lui, în cer!

Atanase ȘTEFU

PIAȚA SPECTACULARĂ

NOI ȘI MEDIA „Nunta secolului a fost urmărită de peste două miliarde de telespectatori”

(Ziarele)

Constatarea că „spectacolul a pătruns în toată realitatea, iradiind-o” nu e nouă. Ea putea fi descoperită într-o carte care apărea în 1967 în Franța, vestind - poate - fierbintele mai de peste un an. Semnatarul ei, nimeni altul decât Guy Debord, fostul director al revistei Internaționala situaționistă, contrariat de „libertatea dictatorială a Pieței” mărturisea că a scris acel op „în intenția de a dăuna societății spectaculare”. Fiindcă, își continua Debord raționamentul, spectacolul, însoțit de un uluitor progres al tehnicii spectaculare „ocupă în totalitate viața socială”. Ceea ce atunci părea o fragilă ipoteză a căpătat,

în timp, o deplină confirmare. Încât subscriem fără rezerve sentinței - avertisment pe care o lansa analistul francez, într-o parafrază care trimite la propoziția inaugurală a Capitalului lui Marx. Dacă doctrinarul luptei de clasă observa că avuția socială în modul de producție capitalist este „o uriașă îngrămădire de mărfuri”, peste un secol Guy Debord avea motive întemeiate să susțină că „toată viața societăților în care domnesc condițiile moderne de producție se prezintă ca o imensă acumulare de spectacole”.

Este neîndoielnic că galopanta inovare tehnologică și presiunea media, în extensie planetară, conduc la „dominația spectaculară”. În astfel de tendințe, McLuhan sesiza cursa spre irațional, după ce anunțase euforic apariția satului global. Întrebunțarea forței spectaculare îl îndreptăța pe Debord să vorbească de „vulgaritatea

planetei spectaculare” în *Comentariile la societatea spectacolului* (completări redactate în februarie-aprilie 1988), recunoscând, totuși, în McLuhan un „prim apologet al spectacolului”. Trebuie apoi să menționăm că, întemeiat, Debord afla rădăcina spectacolului în solul economiei devenită abundentă, conducând la „organizarea consensuală a pieței mondiale”. Piața spectaculară, devenită o lume „fără memorie” ne instalează într-un prezent continuu. Chiar metodele democrației spectaculare sunt îndatorate „călcâiului de fier al spectacolului” de vreme ce stilul subtil-represiv și rețelele de supraveghere-dezinformare conspiră acum în favoarea status-quo-ului, menținând tocmai „sistemul de dominație spectaculară”.

(va urma)

Prof. univ. dr. Adrian Dinu RACHIERU

☛ (urmăre din pag. 1)

SĂRUTMÂNA TATĂ !

spună; v-ați băut cafelele, m-ați condus până la portiera mașinii, apoi fiecare v-ați urmat programul cotidian: mama cu lucrul dinăuntru casei, iar dumneata, cu o plimbare prin grădina îngrijită ca o fâșie de hotar grăniceresc. Amiaza te-a găsit odihnindu-te în șezlong, umbrit de nucul tânăr din curtea casei. Te gândeai oare, la vorbele Sfântului Vasile cel Mare?: „Pe calea binelui mai degrabă obosești odihnindu-te, decât ostendindu-te”. Și dumneata chiar cunoșteai această cale a binelui, căci pe ea ai pășit toată viața.

Ai tresărit din molcomuța toropeală, când te-a strigat Alexandru din balconul casei. Ce lumină caldă urca în ochii tăi ori de câte ori îți vedeai nepotul. Moștenitorul credincios al sfaturilor tale; singurul căruia i-ai îngăduit să se cuibărească în inima ta; acolo unde nu erai decât... om. Te-a mângâiat pe părul bogat și alb, ca un vișin în prier, iar dumneata răsucindu-te, te-ai înălțat puțin, pentru a-l săruta pe frunte. Un gest pe care de un sfert de veac, îl îndeplineai cu bucurie de rânduială. De la nașterea lui, ochii dumitale au căpătat strălucirea împlinirii.

- Ai sacii toți în căruță, frate Gică, fata jurist, băiatul scriitor, nora artistă și un nepot; june studinte în „Orașul luminilor”, te-a alintat admirativ prietenul tău cel mai apropiat și cel mai drag: inginerul Florin Dragomir; tânărul, mult mai tânărul tău prieten, atunci când Alexandru a plecat la studii la Paris.

Că veni vorba de Paris; îți mărturisesc că dorința lui Alexandru de a te invita în capitala Franței, la capătul studiilor, ne-a arătat nouă tuturor, că nepotul acesta, și-a transformat recunoștința față de dumneata, în datorie. O săptămână în Franța, cu un program riguros în care s-a găsit timp și pentru o vizită - fie ea și de o zi - în Normandia, a făcut din dumneata un bunic fericit. A fost cel mai lung și ultimul tău zbor. La întoarcere, ai șoptit vorbele bătrânului Simeon: „Acum slobozește pe robul Tău Stăpâne”.

Dar să mă întorc la ziua cea mai scurtă, la momentul intrării în labirint, la clipa când ai dezlegat misterul morții... Te-ai ferit de vipia amiezii în răcoarea dormitorului, citind. Întotdeauna te-ai așezat în pat împăcat cu viața. Nefiind marxist, nu ți-a fost niciodată teamă în fața necunoscutului: a morții. Viu fiind, ți-ai trăit viața, știind că „cine încearcă să trăiască moartea pe pământ, păcătuiește și se mistuiește în deznădejde. Și atunci, nici nu trăiește cu adevărat, nici nu moare”.

Apoi, te-ai ridicat din pat ca un soldat bătrân din tranșee, sătul de lupta de-o viață, cu cea care pentru întâia dată, s-a arătat vederii tale. La o asemenea cutezanță, se pare că moartea nu s-a așteptat, a bătut un pas în retragere admirativă, îngăduindu-ți - lucru rar în existența ei neîndurătoare - să-ți îndeplinești ultima dorință, aceea de a-ți îmbrățișa pe cel mai drag dintre camarazi, pe nepotul tău. Și astfel, în picioare, drept ca un copac iubitor de lumină, ținându-ți nepotul în brațe, ai devenit brusc, greu în mâinile lui.

Apoi, a fost tristețe și la capătul ei, se va afla mereu, amintirea recunoștinței noastre...

DORU IOSIF

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Pe Doru Iosif, pe prietenul meu Doru Iosif, îl poți jigni doar dacă îi relativizezi spiritualitatea geografică a visului său. Dincolo de asta, el înțelege cu dispreț artistic, chiar și slaba aderență a românului la valori. Dar pentru a fi astfel, el își folosește inteligența ca o balanță fidelă, ce-l ajută adeseori, să pună în echilibru două idei contradictorii. Actor care nu se joacă niciodată pe sine, el are asemeni celor aleși, darul prețios al diversității, al multilateralității. Doru Iosif, este un actor adevărat, pentru că numai un actor adevărat, spunea D.I. Suchianu, îl face pe spectator să trăiască, ba chiar să joace la rândul lui acțiunile jucate pe scenă. Cu adevărat, nu este actor deplin acela care n-a obținut de la spectator ca, întors acasă, singur în odaie, să nu mimeze, să nu imite, să nu recite, tare sau în gând, cele făcute și spuse de actorul care îl fascinase. Doru Iosif, face asta!

V. Toli

Bună ziua domnule Doru Iosif, actor al Teatrului Național din Timișoara!
Bună ziua.

Când ai aflat dumneata că verbul „a răbda” este dacic? Îți răspund cu toată sinceritatea că am avut răbdarea de a o afla chiar acum. Îți mulțumesc.

L-am întrebat deunăzi, pe Ion Caramitru, să-mi spună numele a trei actori ai Teatrului Național din Timișoara. Nu a știut. Nu a știut! Și vorbeam cu președintele UNITER-ului! Ce zici?

Pino Caramitru păstorește peste aproape 200 de suflete de actori ai Naționalului Bucureșten, cred că important e să-i știe pe ai lui. Nu vreau să fiu malițios, dar atâta vreme cât nu neagă existența Naționalului Timișorean, restul îl poate afla din organigramă. Oricum pe Pino Caramitru îl apreciem pentru multe alte minunate lucruri decât să băgăm în seamă pasagera lui omisiune.

Cum trăiește domnule, un actor într-o Românie mai abjectă prin ferocitatea umană decât cea pe care am întâlnit-o în Dickens, unde cel puțin există milă?

În timpuri comuniste ca mod de autoapărare învațasem să fim enclavatici, adică să trăim în niște cercuri destul de ermetice. Având deja antrenament cred că ne-a fost destul de ușor să ne readaptăm la cercuri și să renunțăm la linii. Oricum pentru o anumită parte de public, care ne iubește, merită ca respect să suportăm orice privațiune.

Pentru un tânăr care aspiră să poarte trena Thaliei cine ești dumneata Doru Iosif?

Poate nu atât cuvintele, cât privirea lui binevoitoare mi-ar spune mult mai mult.

Dar pentru vecinul de palier?

Mi-ar părea să-l intereseze mai puțin sau chiar deloc profesia mea și mai mult de cum aș putea să-i fiu eu un bun vecin sau el mie.

Există actori culți și actori cultivați; dar mai există și actori care au cultura personajelor interpretate; din ce categorie faci dumneata parte?

Cultura cred că e ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce ai învățat, asta cred că a spus-o Sel-

ma Lagerlof. Ea te obișnuiește cu lucrurile cele mai bune și unde mai pui că și știi de ce. Kant spunea că un popor fără cultură e cel mai ușor de manipulat. Să sperăm că-i dă Doamne românului „cultura” cea de pe urmă.

Cu ce regizor român, ai dori să lucrezi?

Am avut șansa și plăcerea să lucrez cu regizori inteligenți, care vedeau în actor nu numai personajul și locul strict în devenirea piesei. Acești regizori te făceau să-ți descoperi lucruri și atitudini nebănuite, și care erau atât de incomozi prin ceea ce-ți cereau, încât pe moment jurai să nu mai lucrezi veci cu ei. Dar cum actul ăsta cultural înseamnă trudă, nu se poate până la urmă să nu-ți placă odihna după lucrul bine făcut. Cu asemenea regizori surprinzători vreau să mă întâlnesc în continuare.

Ce piesă crezi că ar evidenția cel mai bine personalitatea actorului Doru Iosif?

Nu e numai una, ar fi *Viața e vis* Calderon de la Barca, regie Ștefan Iordănescu, *Nebunul și calugărița* Stanislaw Witkiewicz, tot Ștefan Iordănescu, *Circuitul normal* după Jean Claude Carrière regie colectivă, *Iulius Cezar* după Shakespeare regie Alexander Hausvater și or mai fi că din plăceri nu te poți opri.

Vreau trei pretexte care să determine un tânăr, în România de azi, să devină actor.

Cred că ajunge unul singur și să-l mistuie lucrul ăsta fără cale de întoarcere.

Dar vreau și o pricină, care să-l silească să renunțe.

Profesia asta nu are nevoie de nici o pricină ca să te piardă pe drum.

În teatru, prietenia, este amenințată deseori de deziluzii?

În teatru prietenii se leagă mai greu, de aceea și greu se dezleagă.

Care e anotimpul dumneavoastră preferat?

Când eram copil erau 4 anotimpuri, acum parcă s-au mai amestecat, le iubesc pe toate.

Răspunsul ăsta, mă duce cu gândul la... Norii iarăși se descarcă/ Și acum ca astă vară./ Anotimpul ăsta parcă... / A mai fost și-n primăvară. Spuneți-mi numele a

trei actori ai teatrului timișorean care au ieșit din timp și au pășit în istorie.

Gheorghe Leahu, Ștefan Iordănescu senior, Daniel Petrescu, George Stana, Mircea Belu și Ioan Strugari. Vezi, am mai amintit trei ca să-i vin în ajutor lui Ion Caramitru.

Mircea Belu, prietenul meu Mircea Belu, cel frumos ca un serafim, cel atât de talentat, încât puțin îi păsa de asta, cel atât de poet... „Ce dacă suntem cenușarii vieții / Și regi numai în seara de spectacol?” *Apropiati-mă de bucuria răsului, fie și cu o anecdotă.*

Mă Gheorghe ce mai face moșu' tău, că nu l-am mai vazut de-o vreme?

O nebunit mă! O ieșit asară pă uliță chel și cu păru' vâlvoi.

Cum mă chel și cu păru' vâlvoi?

Păi nu ți-am spus mă că-i nebun!

Care considerați că ar fi cel semnificativ moment al vieții dumneavoastră?

Când mi s-a născut copila.

Și totuși mama este numele lui Dumnezeu pe buzele copilului. Ne apropiem de sfârșitul dialogului nostru și aș vrea să fac apel la memoria debutului unui actor numit Doru Iosif.

La Reșița în toamna lui 1982 cu piesa *Mă propun* director a lui Viorel Cacoveanu în regia lui Mihai Manolescu. Piesa interzisă de Comitetul de cultură socialistă după 3 reprezentații de șefa acelei comiții, pe care o chema tovarășa Grămadă, de ce?

Pentru că în această „grămadă de orduriliterare, de testimonii de imbecilitate a unei epoci”, nimeni nu se întreba: „De ce?” Cine semnează poezia care îți place și cum sună ea?

Precuvânt cântătoriu

Ficei mele, Ivona

Cuvintele de îngânat asemeni celor de privit cu seamă cele de cântat mai mult și ale de cetit precum cu coada ochiului

(continuare în pag. a 9-a)

ULTIMUL ARTICOL AL LUI FĂNUȘ NEAGU

HOITARIII

virtute sau talent.

Am în minte două cazuri care m-au cutremurat: valul de insulte azvârlit din prăpastia urii asupra criticului Mihai Ungheanu, avându-l ca autor pe Vladimir Tismăneanu, precum și vârtejul de isterie barbară dezlănțuit la TVR 1 de Andrei Cornea împotriva lui Adrian Păunescu. Țin să precizez că n-am schimbat în viața mea o vorbă cu domnii mai sus pomeniți. Nu-i dușmănesc, nu-i prețuiesc, iar până acum mi-erău total indiferenți.

I-am privit uluit cum improșcau cu bale de turbare pe acești colegi ai mei pe care i-am iubit o viață întreagă și mă opresc astăzi o clipă să-i întreb pe cei doi ticăloși: Cum de îndrăzniți să ne înjurați morții chiar în ziua când îi ducem la groapă? De unde această pornire imbecilă de a ne spurca izvoarele? Poftei voastre scelerate de a ne însângea zilele când ne e sufletul cernit mă simt dator să îi răspund cu aceeași vehemență. Sunteți doi provocatori de duzină, două jerpelituri. Să ne înțelegem, aveți tot dreptul să nu vă placă ce au scris Mihai Ungheanu sau Adrian Păunescu - gusturile nu se discută, nu se amendează -, dar sunteți de-a dreptul ticăloși când voi, fiii unor torționari comuniști, veniți și îi acuzați pe prietenii noștri dispăruți că fac parte din șirul marilor vinovați care au întronat și slujit dictatura stalinistă în România.

Să tragem răbojul din grindă și să socotim: tatăl dumitale, domnule Vladimir Tismăneanu, cunoscut sub numele de Leon Tisminețchi, zis Ciungul, a fost agent KGB de când a dat în pământ și până a murit. Stabilit în România după 23 august 1944, el raporta periodic Ambasadei sovietice tot ceea ce se întâmpla în cadrul CC al PCR. La cererea expresă a lui Gheorghiu-Dej, Hrușciov a aprobat să fie eliminat din cadrele activului de conducere. A fost trecut lucrător la Editura Politică, sub conducerea lui Walter Roman, unde a tradus, sunt dator s-o spun, în chip excelent operele lui Vladimir Ilici Lenin. Ani lungi m-am delectat cu scâpărătoarele lui întorsături de fraze. Reproduc din memorie o misivă a lui Lenin către un secretar PCUS de gubernie: "Stimate tovarășe N, pentru victoria revoluției împușcă-i imediat pe toți culacii din gubernie, pe toți țărani mijlocași și pe șovăielnici". Acest și adverbial îi dă și astăzi emoții calofilului care sunt. Pe când tatăl tău se străduia să ne pună sub ochi asemenea "opere", tatăl lui Mihai Ungheanu ara pământul în arida câmpie a Bărăganului. N-a fost membru al PCR, dar, se înțelege de la sine, el a impus comunismul în România.

Și acum între noi, domnule Andrei Cornea. Vreau să te învăț o rugăciune musulmană. Iat-o: Dă-mi, Doamne, să știu multe, dar să nu trec prin toate. Dar nu! Tu, balaure filozof (cu s sau cu z, nu știu cum îți convine?), vrei să treci de-a curmezișul prin toate șanțurile.

Adrian Păunescu este, după părerea mea, un poet excepțional. Uneori cu aspre scăderi.

Observ, plin de furie, că de la o vreme, ori de câte ori dispăre în noaptea veșniciei un scriitor român de prestigiu, imediat, din deșertul gândirii se ridică doi, trei sau patru vulturi hoitari care se reped să-i smulgă celui dispărut orice urmă de

Dar nu asta mi s-a părut că te interesează pe dumneata, ci faptul că, în timpul comunismului (adică în timpul vieții noastre!), a scris când n-a avut încotro și versuri închinare regimului pe care atât de mult îl urăști, încât îmi vine să cred că eu, și nu dumneata, sunt fiul lui Paul Cornea, fost secretar al CC al UTC între 1948 și 1954. Domnul Paul Cornea, pentru cultura căruia nutresc un deosebit respect, era în acei ani legătura directă a tuturor organizațiilor de tineret cu următorii tovarăși din conducerea superioară: Ioșka Chișinevski, Leonte Răutu și Ofelia Manole.

Chișinevski a fost poate cel mai mare ticălos dintre toți comuniștii care au pus pingea pe grumazul țării ăsteia. Răutu nu lăsa să miște nici frunza, nici ramul și niciun vers din Eminescu. Iar Ofelia Manole, ei, tovarășa Ofelia Manole, secretară de partid a comitetului regional București, a fost cea mai sumbră ticăloasă care a trecut pe Bulevardul Magheru. Bătrânii scriitori pe care i-am cunoscut și care mi-au rămas în inimă ca mari măeștri preferau să ajungă în Piața Unirii ocolind pe la Giurgiu decât să dea ochii cu tovarășa Manole. Cred că nici Elena Ceaușescu n-a reușit decât arareori s-o egaleze pe tovarășa Manole. Cu toții au răsufat ușurați în ziua când un soldat, îndrăgostit de nepoata tovarășei, a introdus două rafale de gloanțe în inima ei iubitoare de literatură, pe motiv că i-a refuzat mâna nepoatei sale. Dacă ai ști ce jale a fost în București, și acum sunt oameni care lacrimăază!

În anul 1948, când tatăl dumitale ținea o strânsă legătură cu corifeii comunismului românesc, învățătorul Constantin Păunescu, din comuna Bărca, județul Dolj, intra în închisoare

Fănuș e penultimul care se duce din grupul nostru de scriitori ușurel nebuni - nu știu cât de frumoși, dar sigur talentați. (Radu Cosașu)

pentru ani lungi și grei fiindcă fusese membru al Partidului Liberal. Nu știu dacă veniseși pe lume, dar tocmai în anul acela (ca să vezi brodeală!) marele George Călinescu era dat afară de la catedra pe care o deținea la Universitate și în locul lui era numit un dentist, un tinichigiu (bine-a zis psalmistul mai anul trecut că și azi avem nevoie de tinichigii și chelneri), răspunzând la numele de Ion Vitner și care-l avea asistent - țin-te bine, neică! - pe tovarășul Paul Cornea. Buldozere, progres și luptă pentru ridicarea României pe noi culmi. Călinescu nu s-a mai întors niciodată la catedră. Nea Costică Păunescu s-a întors acasă ca să moară. Iar Adrian, fiul său, trebuie să plătească în eternitate pentru faptul că nea Costică a ales greșit: în loc să se țină de pulpana roșie a lui Papașa, credea în Brătieni și în I.G. Duca. Când mor scriitorii ca Ungheanu și Păunescu, neamul românesc simte că i se rup un braț, un râu sau un codru. Norocul acestui pământ este că în aceeași noapte, undeva într-un sat sau într-un oraș, la apus de lună sau la răsărit de soare, se naște un alt soldat care să acopere tranșeea rămasă goală.

Fănuș NEAGU

Fănuș Neagu povestit de Adrian Păunescu

La Sărbătoarea Brăilei a participat și marele ei fiu, Fănuș Neagu. Invitat de mine cu toată dragostea și precauția. Căci Fănuș, pe lângă toate, era și mofuros. Odată i se punea. Gazdele au invitat-o la spectacol și pe Vasilica Tastaman. Târziu, noaptea, la masă, Fănuș o întreba mios și curios pe actriță dacă între ei a fost ceva, dacă își amintește ea cumva să se fi culcat cu el. Vasilica chicotea și parcă nu avea curajul să zică nici da nici nu. Dar, dincolo de toate acestea, Fănuș avea simțul savant al cuvântului bine ales. Când i-a venit rândul să se adreseze brăilenilor aflați de față, Fănuș s-a dus la microfon, a declarat că n-a putut scăpa de mine și a trebuit să vină, dar că se simte "ca o virgulă între subiectul și predicatul unei poezii de Eminescu". Și a plecat la loc, încărcat de aplauze. A mai stat el ce-a mai stat și-a luat calea hotelului. De fapt, nu pot jura că a mers direct la hotel. Dar, târziu, când am ajuns noi să ne luăm cheile de la recepție, am auzit niște zgomote infernale din liftul oprit între etajele 6 și 7:

"Fiară apocaliptică!", striga Fănuș din liftul în care fusese blocat. "Spune-i, mă, lui nen-tu Nicu să dea drumul liftului, că mă ține aici de 2 ore. Ce, mă, ați început să opriți lifturile? Transmite-i că e un idiot", bubuia Fănuș din lift și, în fine, recepționera a înțeles că trebuie să-l sune pe mecanic și să-l cheme de urgență. Că e un om important între etaje. Iar eu strigam la Fănuș: "Băi, Fane, ești irresponsabil? Îl injuri pe Ceaușescu? Dar la tine nu mai încap în dosar înjurătura, că-i prea plin, și-o să fie transferată la mine în dosar". Mai târziu, întâmplător, am regăsit scena, așa cum bănuisem că va fi. Nu mi-e era atribuită direct înjurătura, ci la modul confuz. "Cei doi au adus injurii și calomnii tovarășului Nicolae Ceaușescu, pentru că nu mergea liftul". Virgula dintre subiectul

și predicatul poeziei eminesciene amenința să se transforme într-un punct definitiv al vieții mele. Dar eu îl iubeam pe Fănuș, îl înțelegeam și mă obișnuisem cu toate reproșurile lui deviate către mine, pentru că n-avea acces la cel care i le provocase. Mă trezeam câteodată, la orele

Nemuritorii literaturii române:
Adrian PĂUNESCU, Fănuș NEAGU și Marin SORESCU

dimineții, cu telefonul sunând disperat. Mă anunța Fănuș ce nenorociri a mai lansat Ceaușescu în ședințele pe care le relatau ziarele de partid, în frunte cu Șcințea. Ce era la gura lui Fănuș, numai cine va avea răbdarea să-mi publice eu dosarele de securitate, când o să am bani să le dau tiparului, va afla. Fănuș spunea și măscări, nu numai așa-zise critici principiale. Și nu erau anii '85-'89, ci anii '79-'84, când situația din România nu se deteriorase în halul în care ajunsese în decembrie 1989. Dar Fănuș îl luase din timp pe Ceaușescu la injurat.

Totuși, către a doua parte a anului 1989, intensitatea atacurilor lui Fănuș crescuse. Într-o ședință de partid de la Uniunea Scriitorilor, marele prozator s-a ridicat și-a de-

mascat toată nenorocirea din România. A spus că: "Oamenii nu mai au ce să le dea copiilor de mâncare. Că nu se mai poate trăi în România, că asta nu e politică pentru popor, că se dărâmă satele, că asistența medicală e în suferință". Primul secretar al Capitalei, generalul

Constantin Olteanu, un om care înțelegea istoria, a fost chemat la Ceaușescu și i s-a cerut să explice situația de la Uniunea Scriitorilor. Liderul central i-a cerut să rezolve lucrurile. Să-l cheme pe Fănuș Neagu și să-l lămurească. Să-l convingă de viabilitatea politicii partidului nostru. Legenda spune că Olteanu l-a invitat pe Fănuș, au stat la un pahar de whisky și, spre dimineață, când au părăsit Primăria, Fănuș abia reușea să-l potolească pe Olteanu să nu mai tot critice erorile partidului. S-ar putea să fie adevărat. S-ar putea să fie numai o legendă. Mai avusese loc o ședință de partid la Uniunea Scriitorilor, la care Fănuș întârziase, cum îi era obiceiul. Când a urcat de la Restaurantul Casei Scriitorilor în sala de ședințe, el a deschis larg ușile boierești ale sălii, s-a uitat peste cei prezenți și a observat la Prezidiu o persoană necunoscută:

- "Băi, tu care stai pe scaunul lui Sadoveanu, tu, țigane, cine ești, mă, tu, de stai pe scaunul lui Sadoveanu? Spune cine ești?". Cei din sală au amuțit. Numai la asta nu se așteptau. "Tu cine ești, mă, de stai pe scunul lui Sadoveanu?"

- "Permiteți să mă prezint, sunt Chițimia Costică, secretar al Comitetului Municipal de Partid".

- "Și? Ce mi-ai spus cu asta? Ce să cauți tu pe scaunul lui Sadoveanu? Ce ai scris, mă, tu? Ce operă ai tu? Ia dă-te jos de acolo, țigane, și vezi-ți de treabă. N-auzi, mă? La muncă, la bătut țaruși cu curu! M-ai înțeles? Ți-o spun clar, ca să reții: La muncă, la bătut țaruși cu curul!"

Momârlanii, urmașii dacilor

În zona Straja – Parang trăiește o comunitate mică, cea a momârlanilor, despre care se spune că ar fi urmașii dacilor.

Nimeni nu știe exact de unde vine denumirea de momârlani. Unii cercetători spun că din limba latină, de la momo (țăran) și lan (băștină). Alții susțin că termenul derivă din maghiară, de la "maradyany", care în traducere înseamnă "rămășiță", adică urmași ai vechilor locuitori daci. Momârlanii își construiesc casele aproape unele de altele, cât mai sus pe munte, la fel ca dacii. În plus, ele sunt ridicate din bârne necioplite, având forme pătrate și dreptunghiulare. Ei mănâncă un fel de saramură din carne de oaie, numită "sloi" și beau ghintură, un extract din rădăcini, pe bază de alcool. Cei mai bătrâni dintre ei se îmbracă și astăzi în costumul tradițional alb – negru. Principala lor ocupație rămâne oieritul. Pentru că traiesc de foarte multă vreme pe aceste locuri, izolați în locuințele lor de pe coastele munților Parâng și Vâlcan, momârlanii au păstrat intacte obiceiurile de dinaintea creștinismului. După disponibilizările masive din minerit, începute în anul 1997, mulți dintre momârlani s-au întors la modul de viață tradițional.

Legende

Despre momârlani au apărut mai multe legende. Nici astăzi nu se știe cât adevăr și câtă minciună conțin unele dintre ele. O legendă spune că momârlanii se tem cel mai mult de strigoi. Potrivit acesteia, momârlanii cred că acei oameni care s-au ocupat în timpul vieții cu vrăjitoria, după moarte se fac strigoi și vin să le ia viața celor pe care i-au iubit cel mai mult cât au fost vii. Atunci când unul dintre cei morți se face strigoi, momârlanii apelează la "vânătorii de strigoi". Morții sunt dezgropați în mare secret și "vânătorii" le străpung inima cu o țepușă, apoi o scot și o ard. Ei cred că doar așa pot alunga strigoi. Muzeograful

Marcu Jura de la Muzeul Civilizației Populare Tradiționale "ASTRA" crede că "mass-media a făcut din momârlani, locuitorii autohtoni ai Vaii Jiului, o curiozitate menită să crească audiența, prezentându-i ca pe niște ucigași de strigoi, care trăiesc într-o lume – cu iz medieval – a sufletelor morților condamnați să bântuie satele".

Salvarea de la dispariție

De-a lungul timpului, civilizația momârlanilor a fost ignorată de autorități. Abia în toamna anului 2006, Muzeul Civilizației Populare Tradiționale "ASTRA" din Dumbrava Sibului a început o campanie de cercetare a acestei civilizații. Scopul acestui demers este să salveze de la dispariție, să includă și să arate lumii întregi specificul pastoral al fenomenelor de cultură și civilizație populară tradițională din Valea Jiului. Deja la muzeu au fost duse mai multe obiecte aparținând momârlanilor, iar în scurt timp o gospodărie, o stână și o troiță de pomenire aparținând momârlanilor vor putea fi văzute tot la Sibiu.

Poezia care ucide

În suburbia Vladicauzului a fost găsit corpul decapitat al poetului osetin Șamil Jigkaev. La vârsta sa de 71 de ani poetul îndeplinea funcția de decan al facultății de filologie osetină a Universității Osetine de Nord. Rudele poetului consideră că acesta a fost decapitat ca urmare a răzbunării musulmanilor extremiști în urma publicării unui poem, informează "Novyi region".

La sfârșitul anului 2007 câteva autocare cu cetățeni din Cecenia și Ingușetia au oprit lângă cimitirul unde se află memorialul victimelor ucise în atentatul din Beslan. Pelerinii au ieșit să-și satisfacă nevoile firești, motiv pentru care au fost agresati de localnici, care au considerat comportamentul lor o profanare a cimitirului. Reprezentanții forurilor spirituale musulmane din Cecenia au afirmat că pelerinii au ieșit să-și îndeplinească rugăciunea de seara, dar au fost agresati de localnici cu bite, ciocane, pietre și arme automate.

La o lună după incident revista "Mah dug" a publicat poemul lui Șamil Jigkaev "Lupii merg să îndeplinească hadj-ul". Poemul este un protest împotriva violenței și a cruzimii săvârșite în numele Coranului. Musulmanii extremiști sînt numiți "lupi", iar "cartea sfântă" a "lupilor" sînt "colții". Poemul sfârșește cu un blestem și cu afirmația "ciinele meu să se ude pe piatra voastră neagră de rugăciune". Comentatorii, printre care și procuratura Ceceniei, a calificat poemul ca

unul care nu se referă la Coran și islam în general, ci doar la extremismul neîntețiat al unor așa-zisi "musulmani".

Amenințările la adresa poetului care au fost făcute de-a lungul timpului au fost îndeplinite de extremiști în ziua de 27 mai. Poetului i-a fost tăiat capul, potrivit prevederilor coranice cu referire la pedepsirea pentru hulă. Procuratura Ceceniei este în căutarea făptașilor.

PUBLICITATE

- ✓ Relaxare la orice/fiecare sfârșit de săptămână
- ✓ Stare de bine, stare de normalitate
- ✓ Generator alternativ de energie pentru întreaga săptămână

CURA DE WELLNESS PENTRU WEEK-END COMPLEX HOTELIER PARC***

245 lei/persoană/pachet

SERVICIILE HOTELIERE INCLUSE ÎN PACHET:

- ❖ 2 nopți cazare cu mic dejun tip buffet
- ❖ masă în cont
- ❖ pachet wellness

PACHETUL DE WELLNESS CUPRINDE:

- ❖ piscină și saună
- ❖ acces în sala de fitness

LA CERERE OFERIM:

- ❖ dejun – 30 ron/persoană/zi
- ❖ proceduri suplimentare

MENTIUNI:

- ✓ onorarea solicitărilor se face în limita camerelor disponibile
- ✓ procedurile se fac în zilele de vineri și/sau sâmbătă
- ✓ pachetul de servicii are TVA inclus
- ✓ taxa de stațiune, de 3 ron/persoană, se achită la recepție
- ✓ pachet pentru regim de single: **285 ron/pachet**

INFORMAȚII SUPPLEMENTARE ȘI REZERVĂRI:

Telefon: 0256/321.320
 Fax: 0256/321.581
 GSM : 0755.080.094

E-mail: rezervari@buzias.ro sau statiunemarketing@buzias.ro

O SAPTĂMÂNĂ LA BUZIAȘ! HOTEL PARC***

845 LEI/PERSOANĂ/PACHET

PACHETUL INCLUDE URMĂTOARELE SERVICII HOTELIERE:

- ✓ CAZARE ÎN CAMERĂ DUBLĂ /SINGLE CU MIC DEJUN BUFFET 6 NOPTI
- ✓ DEJUN ȘI CINĂ ÎN SISTEM FIȘĂ IN 6 ZILE
- ✓ TRATAMENT LA ALEGERE 5 ZILE

- ❖ PENTRU CONSULTAȚIA MEDICALĂ SE PERCEPE UN TARIF DE 20 LEI/PERSOANĂ ÎN CAZ CĂ NU ESTE PREZENTAT BILETUL DE TRIMITERE DE LA MEDICUL DE FAMILIE.
- ❖ GRUPE DE AFECȚIUNI CE SE POT TRATA: cardiovasculare, digestive, circulatorii, neurologice.

MENTIUNI:

- ✓ Zilele de intrare sunt duminica sau luni dimineața, pentru a avea continuitate la procedurile de tratament.
- ✓ Pachetul de servicii poate fi oferit și pentru 12 și respectiv 18 zile.
- ✓ Solicitățile se confirmă în limita locurilor disponibile.
- ✓ Baza de tratament vă pune la dispoziție: jacuzzi, duș subacval, hidroterapie, masaj terapeutic, de relaxare, de tonifiere, kinetoterapie, saună, fizioterapie, aplicații locale cu ceară de albine, terapie manuală, drenaj limfatic, băi galvanice.
- ✓ Oferim pachetul și în regim de single. VALOARE PACHET 965 LEI.
- ✓ La cerere putem oferi pachetul în regim de demipensiune. VALOARE PACHET 725 LEI, respectiv 845 LEI în regim de single.
- ✓ Oferim pachetul pentru cazare cu mic dejun inclus + tratament la tariful de 605 LEI/pers respectiv 725LEI în regim de single.
- ✓ Acces în sala de fitness GRATUIT.
- ✓ ACCES ÎN PISCINA HOTELULUI, TARIF DE 70 LEI/PERSOANĂ
- ✓ Accesul în piscină este inclus în pachet NUMAI dacă nu se optează pentru alte proceduri de tratament.
- ✓ Taxa de stațiune 2,5 LEI/persoană.
- ✓ Pentru informații suplimentare și rezervări:
 - Telefon recepție hotel 0256.321.320 sau 0755.080.094
 - E- mail rezervari@buzias.ro; statiunemarketing@buzias.ro
 - www.buzias.ro

OFERTA ESTE VALABILĂ ÎN PERIOADA 15 IANUARIE - 15 DECEMBRIE 2011

Stația I.T.P. din cadrul R.A.T. Timișoara efectuează inspecțiile tehnice periodice la cele mai bune prețuri de pe piață. Inspecțiile se fac la următoarele categorii de autovehicule:

- autovehicule cu masă tehnică max. autorizată sub 3,5 t;
- autovehicule cu masă tehnică max. autorizată peste 3,5 t;
- remorci și semiremorci cu sistem de frânare;
- remorci cu frânare inerțială;
- remorci fără sistem de frânare;
- vehicule care dețin C.I.V și sunt înregistrate pe primării.

De asemenea, efectuăm și verificări în urma ieșirii din reparație la vehiculele aparținând terților care prezintă o comandă scrisă (conform RNTR-1).

Ne găsiți în fiecare zi de luni până vineri de la 9 la 17 în Bvd. Dâmbovița, nr. 1/3, în depoul R.A.T.T., lângă centrul Alfa. Pentru detalii suplimentare vizitați www.ratt.ro sau apelați 0356 803 702 – Stația ITP R.AT.T.

„TATA JEAN”

*„Unii oameni cred ca fotbalul este o chestiune de viața și de moarte. Sunt foarte dezamăgit de această atitudine. Vă pot asigura că fotbalul este mult, mult mai mult decât atât.”
(Bill Shankly)*

Jean Pădureanu are 75 de ani. A venit ca fotbalist la Gloria Bistrița în 1958 și conduce clubul din 1970! Este cel mai vechi conducător din România și numele său sau a fost amestecat în numeroase afaceri derulate în subteranele fotbalului. A fost considerat mult timp un veritabil “capo di tutti capi”, fiind bănuțit că s-ar afla în spatele multor meciuri trucate. Nu a fost însă dovedit niciodată și pentru că în afara fotbalului, paradoxal, nu s-a arătat să aibă bani mulți. Duce o viață mai degrabă modestă la Bistrița, fără vile, mașini luxoase, badiguarzi sau amante celebre, spune că de cațiva ani s-a cuminițit și că tot ce a făcut ‘neortodox’ în fotbal a fost pentru a ține micul club transilvănean în viață. Este poreclit și “Lordul” pentru că nu a fost auzit niciodată bătăcărind vreun adversar și, mai ales, pentru că și-a respectat întotdeauna cuvântul dat partenerilor de afaceri.

În ultimii ani și după plecarea omului său de încredere Ioan Horoba, Tata Jean s-a lăsat prea mult pe mâna colaboratorilor. Greșelile economice făcute l-au aruncat în gura Fiscului. La fel ca și celebrul Al Capone, ‘imperiu’ lui Pădureanu a căzut din cauza datoriilor neachitate către stat.

Mircea PETROMAN

Redactor sportiv al Trustului de Presă “Magazin”

Creații a căror publicare, din păcate, nu reclamă nicio prezentare. (R)

FETIȚA MEA CEA IUBITĂ

Fetița mea cea iubită
de medici măcelărită
l-autopsie,
frumoaso... n-ai nici-o
vină
căci în țara ta străină,
ești îngropată de vie.

La ce bun c-ai fost frumoasă
dacă te-au luat de-acasă
la urgență,
tu ai spus de prima oară
că hingherii te omoară
prin lipsă de competență.

I-ai spus mamei: -Dă-mi
o șansă...
(când țipai cu buza arsă),

nu mă duceți la spital...
dar salvarea te răpește
și te-nghesuie orbește
pe un culuoar banal.

Cum poți să abandonezi
când la urgențe lucrezi
un om neajutorat...
iubitu-i face scandal...
cum să moară la spital
abandonată pe-un pat...

Plimbată pe-un cărucior
lasată pe-un coridor....
stop cardiorespirator,
declarată rapid moartă
fără ca-n complita ceartă
s-o reanime vre-un doctor.

Prietenul ei cel mai bun
încearcă parcă nebun
să-i dea viață de la el,
sărutând-o-n disperare
s-o trezească... dar cum
oare
când nu are puls de fel
???

Cadrelor -n alb...
medicale
scriu în foi grave anale
să justifice-ntr-un fel,
o moarte nedefinită
a fetei mult iubită
nu măcel.

Ștefan APENESCU

05.05.2011

Am citit în cartea lui Teodor Filip - "Oculă mondială" următorul fragment - care ne demonstrează că evreii și sionismul sunt cei care au condus România și în trecut, chiar pe timpul comunismului:

Instalarea lui Nicolae Ceaușescu în fruntea partidului și a statului, cumulând funcțiile pe care le știm foarte bine, a fost benefică pentru sionismul mondial, Elena Ceaușescu fiind agentă Mossad, grație evreiceii Adela Petrescu (pe numele real Raschela-Raşela), soția lui Gogu Petrescu, deci cumnata ei...

Nenumărați agenți Mossad au fost infiltrați în cele mai înalte instituții din România, activitatea acestora fiind acoperită de Elena. Fostul ministru secretar de stat Cornel Burtică relatează un caz semnificativ:

„Elena Ceaușescu, care era director general la ICECHIM, m-a rugat să trimit în cadrul Agenției Comerciale (române) de la Rabat o persoană - o femeie - care luca pe lângă cabinetul

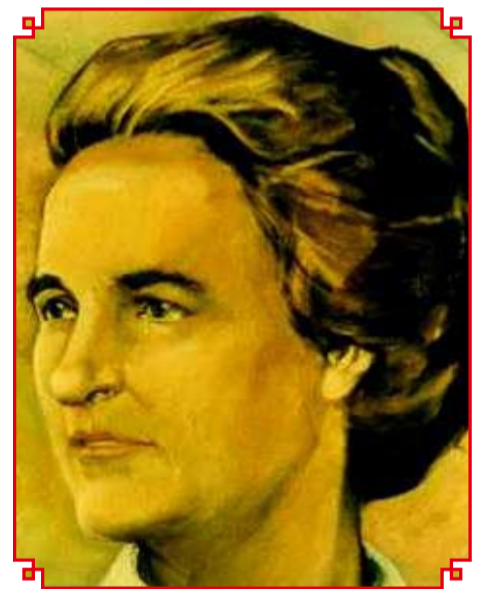
său, fără a fi însă plătită de Ministerul Comerțului Exterior. Cereerea m-a intrigat și l-am întrebat pe Doicaru (șef al spionajului românesc, DIE) dacă el știa ceva despre persoana respectivă.

Cu deosebită precauție, Doicaru mi-a relatat că persoana respectivă era sora unui cadru Mossad, serviciul secret israelian, că bărbatul locuise în România și fusese un prieten intim al Elenei Ceaușescu, după care plecase în Israel.

Părerea lui Doicaru era că și sora rămasă la cabinetul Elenei Ceaușescu era cadru Mossad și, probabil, pleca în misiune în Maroc, unde exista o numeroasă colonie de evrei. Am trimis-o în Maroc, în cadrul Agenției Comerciale și nu știu ce s-a mai întâmplat cu ea. Doicaru mi-a zis însă, că dacă el ar fi avut o asemenea ocazie - să plaseze un om pe lângă soția președintelui statului - ar fi exploatat-o la maximum”.

Ștefan TOMOIAGĂ

Redactor-șef al revistei „Foia Săcălăzului” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

**ELENA CEAUȘESCU,
AGENT MOSSAD...
ROMÂNIA A FOST
CONDUSĂ DE EVREI
ȘI PE TIMPUL COMU-
NISMULUI?**

OMUL CARE ACUM 97 DE ANI, A DECLANȘAT PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

28 iunie 1914 la ora 11:00 am, la Sarajevo, Franz Ferdinand și soția lui Sophia au fost asasinați de Gavrilo Princip, un tânăr sârb bosniac în vârstă de 19 ani, membru al organizației Tânăra Bosnie. Această asasinare a fost motivul care a declanșat Primul Război Mondial. Cel care l-a omorât pe Arhiducele Franz Ferdinand, Gavrilo Princip, va sfârși în spitalul unei închisori habsburgice din Theresienstadt (actualmente Terezin, Nord-Boemia, în Cehia), încă înainte de sfârșitul Primului Război, la 28 aprilie 1918, după amputarea unui braț și bolnav de tuberculoză.

Marius MATEI

Redactor-șef al revistei „Lumina Giroceană” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

DIN MINTEA PROȘTILOR CU ȘCOALĂ

„Autorul e anonim și acest basm este alcătuit de la gură la gură, de la om la om”.

„Primăvara înverzesc toate viețuitoarele”.

„Ne-am îmbălsămat de aerul de la nuntă”.

„Eu vaș descrie un tablou din natură deoarece să vedeți cum arată natura”.

„Eram foarte absolvit de acel peisaj miritim”.

„Pe plajă era multe fete dezbrăcate indecent”.

Marioara MICULA

Redactor al revistei “Jurnal de Bara”, din cadrul Trustului de Presă “Magazin”

De ținut minte...

◆ Numai prostia poate să n-aibă intermitențe.
Grigore Moisil

◆ Si eu sunt prost! Dar când văd pe altul mai prost, râde inima în mine!

◆ Prostia înseamnă să faci același lucru în mod repetat, așteptând rezultate diferite.

◆ E mai bine să taci și să dai impresia că esti prost, decât să vorbești și să înlături orice dubiu!

◆ Ca să înțelegi că ești prost trebuie să îți meargă mintea.
Georges Brassens

Cristina MILOVAN

Redactor-responsabil pentru revista “Jurnal de Moldova Nouă” a Trustului de Presă “Magazin”

Ucigașii Gherlei

Trei sunt comandanții comuniști vestiți prin care s-a desfășurat programul de nimicire a oponentilor regimului:

- Primul s-a numit Lazăr. Era evreu pârilit, trecut cu toată ființa lui de partea comunismului. Avea el o metodă simplă de a desfășura crime fără să lase urme sau să poată fi acuzat de crimă.

- Al doilea comandant al închisorii este Gheorghiu. Sub comanda acestuia s-au desfășurat crimele reeducării, după terminarea Piteștiului. Prost și plin de sadism, el se lăuda că face parte din echipa lui Gheorghiu-Dej și e CFR-ist ca și acesta.

La un moment dat a dispărut din închisoare și nu mult după dispariția lui au încetat torturile reeducării.

- Al treilea ticălos a fost Goiciu, o matahală gata să sfășie orice deținut.

În ticăloșia de care era stăpânit a inventat la Gherla niște carcere de dimensiunea unui coșciug, în care deținuții pedepsiți trebuia să stea în picioare până la șapte zile. Mulți au decedat în carceră sau după ce au scăpat de acolo.

Octavian VOINEA

Închisoarea Gherla se află situată pe șoseaua care leagă orașul Dej de Cluj, pe malul Someșului Mic.

A fost clădită pe timpul împărătesei Austriei, Maria Thereza. E o fortăreață înconjurată de un șanț adânc, ceși lua apa din Someș. Avea două clădiri cu câte un etaj, Zarca și Sectia, cu celule și camere mai mari și mai mici.

După 1848, stăpânii Transilvaniei au clădit o a treia închisoare în formă de U culcat, cu o capacitate de mii de deținuți, cu camere și celule, plase de sârmă groasă, ca la Pitești, și un coridor de un metru între celule.

Pe partea dinspre celule, la cele două capete ale clădirii, la etajele 2 și 3, se găseau camere mari cu o capacitate normală de 70 de locuri. A fost un timp când aceste camere erau populate cu peste două sute de deținuți. La capete, pe înălțimea parterului și a etajului I, la sud era bucătăria închisorii, iar la nord capela. E de remarcat că această capelă era pictată ortodox, ceea ce dovedește că închisoarea fusese construită numai pentru români.

Când am ajuns noi la Gherla, capela era desființată, iar icoanele, catapeteasma și mobilierul fuseseră depuse în capela mică, din clădirea din mijloc (Sectia). Capela din clădirea mare era transformată în sală de ședințe.

Închisoarea era foarte impunătoare. Localnicii o numeau "Casa Galbenă". În partea de sud, aproape de închisoare, era un cimitir, iar alături, unul mai mic, destinat deținuților care mureau între ziduri.

GHERLA

Intrarea în această fortăreață te impresiona prin podul porții principale, unde fusese șantul cu apă.

La intrare era clădirea administrației, cu un etaj, iar din această clădire, printr-o boltă, ajungeai în cele două curți, pavate cu pietre.

Clădirea mare avea două intrări, una spre curtea interioară și alta spre curtea cu ateliere. Curtea interioară avea spre sud o poartă care conducea la ateliere.

Închisoarea era împrejmuțată cu un zid înalt, de 4 metri, prevăzut din loc în loc cu foisoare de pază, asigurate

de soldați înarmați. Pe lângă zid era un spațiu larg de 3 metri, greblat și împrejmuțat cu un gard de sârmă ghimpată, înalt și el de 2 metri.

Când intrai în clădirea mare, te impresionau imensitatea ei și plasele de sârmă prin care puteai vedea de la parter până la etajul trei.

Ușile erau din lemn masiv, îmbrăcat în tablă groasă, cu două zăvoare puternice, sus și jos, și o broască mare pentru încuiat cu cheia. La mijloc, ca la orice ușă de închisoare, se găsea vizeta mare pe unde se servea masa și, deasupra acesteia, o alta mai mică, pe unde se observa în cameră.

La mijlocul clădirii, în fața intrării principale, erau scările care duceau de la parter, la etajul trei.

Această fortăreață, așa cum era construită și împrejmuțată, asigura o pază prin care numai gândul mai putea zbura afară.

Geamurile de 1,5/1 m erau prevăzute cu gratii groase de fier.

Toți cei care au trecut prin Gherla, nu numai în timpul demascărilor, dar și înainte și după aceea, nu pot uita închisoarea, unde atâția fuseseră torturați sau uciși.

Dumitru BORDEIANU

Acei care au avut nefericirea să cunoască infernul

Nu există om în România care să nu fi auzit de Gherla. Acei care au avut nefericirea să cunoască infernul de acolo, îl văd în permanență pe Goiciu. Numai numele e de om, restul de fiară, animal feroce, ce nu știa decât să bată, să injure și iar să bată. Faima îi era cunoscută înainte de a sosi aici. Închisoarea Galați l-a cunoscut în desfășurarea lui dementială. Această brută, Goiciu Petre, a fost mutat aici în anul 1952. Înaintea lui trecuse să facă puțină ordine Cseller, o altă figură sinistră, de care s-a amintit în legătură cu torturile de la Pitești din timpul reeducării și care s-a sinucis după înlocuirea celor vinovați de crimele de acolo, cu alții la fel de feroși.

Pentru a instaura regimul de teroare din închisoare, Ministerul de Interne i-a dat mână liberă lui Cseller să-și aducă colaboratori. Voi aminti o parte dintre acei care au condus procesul de distrugere al ființei umane: Mihalcea, o fiară, pe care Goiciu l-a făcut ginere.

Locotenent Istrate, Tudoran, Domocoș, care nu poate fi socotit ca făcând parte din specia umană, Andraș, Ardeleanu, Avădanei, Bărbosu Ion, doctorul administrației, care se pare că a fost executat tot de comuniști, Bodea, Bota, Cărciu, Chioreanu, Deneș, Dimiș, Gheorghiu, Mihăilescu, Mesaroș, Pop 1 și Pop 2, Potcoavă, Sabo, Șomlea, Todea Vomir, Sebestany...

O notă mai bună, poate chiar de trecere, ar putea obține: Guști, Petrică Stan, Zahanu...

Pentru a încerca să intimideze pe deținuți și să generalizeze teroarea, conducerea statului comunist și a Ministerului de Interne a hotărât să trimită studenții reeducați la Pitești spre celelalte locuri de exterminare: Aiud, Ocnele Mari, Peninsula, Târgu Ocna și Gherla.

Aici, colonelul Cseller a adus pe Țurcanu Eugen, căruia i-a dat închisoarea în primire pentru începerea reeducării. Această acțiune de reeducare a început în camera 99 spital și continua să se extindă. Între timp, în lagărul de exterminare de la Peninsula au fost omorâți Dumitrache și doctorul Simionescu de echipa condusă de Bogdănescu Ion - student medicinist - venit de la Pitești, iar alții au fost schilodiți. De acolo am reușit să transmitem în Turcia ceva date în legătură cu aceste crime abominabile. Radio Ankara a făcut cunoscute informațiile primite. Desigur că și acest fapt a contribuit la o derută în Ministerul de Interne. Pe data de 14 Noiembrie 1951, la 4 luni de la omorârea doctorului Simionescu, au încetat demascările la Gherla, iar peste circa 10 zile un lot de 10 bătași - criminali plecau în lanțuri, în frunte cu Țurcanu Eugen. Cam în același timp s-au dizolvat și brigăzile de tortură ale studenților de la lagărul de exterminare - PENINSULA- și nu după mult timp au plecat și de aici peste zece călăi, tot în lanțuri.

La Gherla a fost omorât Ion Fluieraș de către Henteș și Rek Ludovic. Aurelian Pană este a doua persoană care a fost ucisă de Dan Diaca și Rek Ludovic. Deoarece Rek Ludovic este factor comun în ambele crime, încerc să-l prezint în câteva cuvinte, după informațiile culese. A fost membru de partid înainte de venirea trupelor rusești, iar după 1944 a lucrat împreună cu Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol și alți călăi ai neamului românesc. Intervenind neînțelegeri între ei, bănuindu-l pe Rek Ludovic că joacă pe mai multe tablouri, l-au arestat. Învinuirea a fost găsită imediat: în timpul zisei ilegalități

ar fi dat informații siguranței din Galați cu privire la unii bănuți comuniști care făceau spionaj în favoarea Rusiei. Această figură sinistră va continua să rămână în închisoare până în anul 1964 și-l vom întâlni în perioada celei de-a doua reeducări când va avea un rol nefast, alături de Sorin Popa și alți netrebnci.

În luna Martie 1952 s-a trecut în Gherla la zisa reeducare prin muncă și deținuții cu pedepse mai mici au fost scoși sub conducerea unui anume Benedek, maistru civil, care împreună cu fiul lui au terorizat pe cei din ateliere. Hatmanu, fost plutonier, originar de prin jud. Vaslui, a ajuns un fel de șef și unealtă a administrației, în acest post bătea și injura mai rău decât gardienii. La fierărie, sub loviturile și strigătele lui Hatmanu, deținuții loveau cu barosul într-un ritm infernal, până cădeau istoviți.

Toamna anului 1952 a adus pe Petre Goiciu în funcție de comandant. În luna octombrie a aceluiași

an a plecat de aici un alt lot de torționari, tot în lanțuri. Printre ei se găseau Voinea Octavian și Pop Alexandru, doi feroși schingiuitori. Ministerul de Interne începea o anchetă în legătură cu cele petrecute la Pitești, încercând să se disculpe și să arunce vina pe studenții care ar fi acționat din proprie inițiativă. O parte au fost executați, iar alții condamnați la pedepse mari.

În luna iulie 1953 au sosit în Gherla peste 2.000 de deținuți veniți de la „Canalul Morții”, unde lucrările fuseseră abandonate.

Pe data de 20 februarie 1954, Goiciu a introdus izolarea completă și tortura a luat forme dementiale. Despre aceasta voi relata câteva aspecte. În această perioadă, peste țară se așternuse una din iernile cele mai grele. În închisori repercusiunile s-au simțit și mai mult din cauza lipsei de mâncare și a frigului. Pentru motive imaginare, gardienii pedepseau cu bătaia și izolarea. Izolarea pe această vreme era egală cu condamnarea la moarte. Pe unii i-au găsit degerați în izolare. Foarte mulți s-au îmbolnăvit de TBC. Industria crimei organizate de la Gherla funcționa în plin și Goiciu își făcea datoria de călău.

Cicerone IONIȚOIU

☛ (urmărire din pag. 3)

zărit pre după porți și gard ițit la fel cuvinte de sărit și multe de neamintit cu pravoslovempodobit au cu mânuși de fir mai greu la pipăit acum și vorve de simțit pe care Dumnezeu de om prea iubitoriu Le-au pus într-o cum n-o mai fost nicicându-o limbă atât de lesne de vorbit.

Doru Iosif

Uite nu m-am răbdat, și repede am strecurat una de la mine.

Această poezie mă ajută să presupun filozoful. Cu ce replică te reîntâlnești deseori?

Cea cu care m-am întâlnit și la începutul interviului: să avem răbdare, cam câtă? Aș întreba pe o scara a încercării răbdării.

Dacă privim răbdarea ca pe o formă mai mică de disperare deglizată în forma unei virtuți, atunci, chiar nu mai interesează treptele. „Soțul meu m-a înșelat de atâtea ori încât nici nu mai știu dacă fiul meu e și al lui”. Nu, nu e o replică dintr-o piesă de teatru, este un adevăr trist, deseori întâlnit în spatele cortinei. Ce înseamnă familia pentru dumneata?

Citez dintr-o replică: Patria cea mică, de vreme ce patria cea mare ne iese de multe ori mașteră.

Cum vă stabiliți măsura sacrificiilor?

De la o vreme sunt atât de multe încât la un moment dat le pierzi măsura.

Din scrierile lui Rabelais am aflat că la intrarea în abația telemișilor stătea scris: „Fă ce-ți place”. În afară de teatru, dumiți ce-ți place să faci?

Eu am venit în profesia asta dinspre partea muzicii. Dar la un moment dat mi-ar plăcea să le fac pe amândouă odată.

Ce poate rezulta din colaborarea dintre o actriță proastă, puțin talentată, dar foarte frumoasă și un regizor deștept și extrem de talentat?

Aș mai adăuga în rețetă și un operator foarte bun (dacă e vorba de film) și un montaj pe măsură, care ar face din actriță ceva foarte ornamental și din film ceva de succes. În teatru pe lângă o lumină bună, o muzică la fel și o regie plină de talent, ar face din actriță un posibil personaj.

Ce întrebare am uitat să formulez?

Cred că întotdeauna trebuie să rămână și întrebări nepuse că să ne prilejuiască viitoare bucurase întâlniri.

Din cele 37 de reviste pe care Uniunea Jurnaliștilor din Banatul Istoric le editează, primele două, Magazin și Banatul le aveți pe masă.

Sunt excelente, iar ca obiect cultural îți face plăcere să le ții în mână. Dar extind răspunsul, după ce le citești pe cele două ai curiozitatea estetică și culturală să citești și celelalte numere ale revistelor. Îți mulțumesc că mi-ai prilejuit asta.

ACTORUL

Actorul a ieșit în stradă,
Să-și cumpere ceva salam,
Era în haine de paradă,
Ca Voievod peste un neam.

Printre mașini, printre tramvaie
Actorul se grăbea firesc

Urma să vină-un nor de ploaie
Perucile se dezlipesc.

Și când s-a așezat la coadă
Cu paloș, mantie și scut
Deodată oamenii din stradă
Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială
Mulțimea toată murmură

Văzându-i hainele de gală
Să ne trăiești Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toții
Descoperiseră alt mod
De-a da cuvânt la noi emoții
Și se-nchinău la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată
Și ei văzând cu ochii lor

Întreaga-i față demachiată
I-au aruncat un fel de plată:
Lăsați-l dracu', e-un actor.

O, biet actor
O, biet artist
Rolurile mor
Viața e un teatru trist.

Adrian PĂUNESCU

Teatrul ca vorbă... Vorba ca teatru...

Teatrul este poezia ce se desprinde din carte și devine omenească. (definiție de Federico Garcia Lorca - 1936)

* Viața e o piesă de teatru, în care nu durată rolului contează, ci felul în care interpretezi. (Anonim)

* Ca o piesă de teatru, așa este viața: nu interesează cât de mult a ținut, ci cât de frumos s-a desfășurat. (Seneca)

* Viața este o piesă de teatru destul de bună, cu actul al treilea scris destul de prost. (Truman Capote)

Teatrul este locul unde actorii se mișcă și vorbesc dialogat, în lăuntru fanteziei unui autor. (definiție de Petre Țuțea în Teatrul seminar - 1968)

* Teatrul nu este viață în miniatură, ci viață mărită enorm, viață exagerată înfiorător. (H.L. Mencken)

* Esența tragediei sau a unei piese de teatru serioase este trezirea spirituală sau renașterea eroului. (James Maxwell Anderson)

* Lumea este un teatru care tinde spre bordel. (Vasile Ghica)

Teatrul înseamnă metamorfoză: un artist se transformă în șoarece sau în ce vrea el; din om bun devine om rău. (definiție de Silviu Purcărete)

* În societate, ca și în teatru, monologul precede moartea. (Albert Camus)

* Lumea aceasta, teatrul de orgoliu și de rătăcire, este plină de nefericiți care vorbesc despre fericire. (Voltaire)

* Într-un teatru modern, pâna și contabilitatea este absurdă. (Valeriu Butulescu)

Adina BORZA

Redactor-șef al revistei "Jurnal de Moravița" al Trustului de Presă "Magazin"

LUNA DEMNITĂȚII ROMÂNEȘTI

IUNIE 1941

Ordin de zi

Ostași,

V-am făgăduit din prima zi a noii Domnii și a luptei mele naționale să vă duc la biruință; să șterg pata de dezonoare din cartea Neamului și umbra de umilire de pe fruntea și epoleții voștri. Azi, a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoșești și a bisericii, lupta pentru vetrele și altarele românești de totdeauna.

Ostași,

Vă ordon: treceți Prutul!

Sdrobiți vrăjmașii din răsărit și miazănoapte. Dezrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți. Reampliniți în trupul țării glia străbună a

Basarabilor și codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre.

Ostași,

Plecați azi pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare, ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri cu lupta lor.

Înainte!

Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aci strajă dreptății și zid de cetate creștină. Fiți vrednici de trecutul românesc.

Ostași, înainte!

Să luptați pentru gloria Neamului.

Să muriți pentru vatra părinților și a copiilor voștri.

Să cinstiți prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă și a lui Ștefan cel Mare, a martirilor și eroilor căzuți în pământul

veșniciei noastre cu gândul ținut la Dumnezeu.

Să luptați pentru dezrobirea fraților noștri, a Basarabiei și Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieții și a caminurilor batjocorite de păgânii cotropitori.

Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea.

V-o cere Neamul, Regele și Generalul Vostru.

Ostași,

Izbânda va fi a noastră.

La luptă!

Cu Dumnezeu înainte!

22.06.1941

Ion ANTONESCU

Conducător al României

Ion Antonescu pe frontul din Basarabia, gustând din hrana soldaților - iulie 1941.

ȚARA SUB MAREȘAL

Sub regimul Mareșalului Antonescu, hoția și jaful au fost înfrânate

„La 6 septembrie 1940, în momentul când omul providențial, Mareșalul Antonescu, lua în mâini destinele României, pe al cărui tron se urca tânărul nostru rege Mihai I, țara se părea cu hotarele sfâșiate, neîncrederea, teama, descurajarea străbăteau sufletele tuturor și toți ne întrebam ce altă nenorocire vor aduce zilele următoare. Cu mulțimea refugiaților tălăzuindu-se pe drumuri, cu autoritățile evacuate, cu știri îngrijorătoare venite din locurile pierdute, populația și pământul țării era imaginea unui stat trăindu-și ultimele zile. [...]

Sub regimul Mareșalului Antonescu, hoția și jaful au fost înfrânate, hărnicia și cinstea s-au răspândit. În finanțele țării s-a pus ordine, într-atât încât am avut excedente, tocmai când de așteptat ar fi fost să nu le avem. Cheltuielile inutile au fost suprimate și mareșalul a fost primul care a dat exemplul, punând la dispoziția țării fondurile ce-i erau atribuite.

Ca armata să poată spune pe câmpul de luptă ceea ce spune acum, ea a trebuit reorganizată, reînarmată și reinstruită. Totul s-a făcut sub supravegherea Mareșalului, care și-a găsit, în apropierea armatei, vechea și nobila sa pasiune de militar. Iar când războiul a izbucnit și Mareșalul a dat soldaților ordinul să treacă Prutul, acest ordin nu a fost un act simbolic, ci unul efectiv, fiindcă însuși Mareșalul, aflat pe front, și-a condus armatele peste Prut. [...]

Cei doi ani de regim ai Mareșalului Antonescu apar ca ani de renaștere a națiunii. În plin război și în plină ridicare, intrăm în al treilea an al noii noastre istorii. Intrăm cu credința în viitorul nostru și cu credința în misiunea istorică a Mareșalului Antonescu, sub a cărui conducere țara și-a regăsit sufletul.

Pamfil ȘEICARU

Fragment din Misiunea istorică a Mareșalului Antonescu, articol publicat în „Curentul”, 7 septembrie 1942.

VORBE DE MAREȘAL

- ❖ Armata este ultima carte pe care o joacă o Națiune.
- Fii om, fii drept și recunoaște că, pe deasupra ambițiilor, intrigilor și urilor, este Patria, este veșnicia neamului, și că acolo trebuie să ne întâlnim totdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.
- ❖ Prefer să mor în mocirlă într-o Românie Mare decât să mor în paradisul unei Românie mici.
- Biserica lui Cristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe. Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curățenie sufletească. Oriunde trăiește un suflet curat, acolo este un altar al dumnezeirii.
- ❖ Sunt mândru că am avut în viață drept far strălucitor și călăuzitor Coloana de lauri a marelui Traian și sublimul sacrificiu al Regelui Dac.
- Declar solemn, în acest ceas, că în afară de crime și furturi, mă solidarizez și iau asupra mea toate greșelile pe care, eventual cu știința sau fără știința mea, le-am făcut.
- ❖ Vreau ordine. Să se înțeleagă că noi suntem o armată civilizată, care aduce cu ea ordinea și siguranța, și nu suntem hoarde barbare ce distrug și pradă totul în calea lor. Vreau ordine și iar ordine. Să fie împușcat militarul care va fi prins furând sau comițând crime în spatele frontului.
- Așa cum dumneavoastră luptați pentru Anglia, tot așa lupt și eu pentru Patria mea, dar de suferințele, lupta și amenințările sub care noi trăim, dumneavoastră nu vă puteți da seama. Noi am fost atacați, deși nu am atacat pe nimeni. Ceea ce a fost al nostru și a fost al nostru de secole, ei ne-au luat.

Ion Antonescu în scrisoare către generalul Maitland Wilson

- ❖ Prevăd un al treilea război mondial, care va pune omenirea pe adevăratele ei temelii sociale. Ca atare, dumneavoastră și urmașii dumneavoastră veți face mâine ceea ce eu am încercat să fac astăzi, dar am fost înfrânt! Dacă așa fi fost învingător, așa fi avut statui în fiecare oraș al României. Cer să fiu condamnat la moarte și refuz dinainte orice grațiere. În felul acesta, voi fi sigur că voi muri pe pământul Patriei, în schimb voi, ceilalți, nu veți fi siguri dacă veți mai fi aici când veți fi morți.

Ion Antonescu în proces (14 mai 1946)

- Principiul e că ce este român îl instalez în Bucovina; ce este străin, ucrainean etc. îl punem în lagăre și de acolo îl ex-

pediem în țările slave... Domnilor, să aveți înaintea dumneavoastră necesitatea pentru acest neam de a profita – în acest dezastru – ca să se purifice, să devină omogen. Suntem fără milă. Nu mă gândesc la om; mă gândesc la interesele generale ale neamului românesc, care ne dictează să nu mai fim îngăduitori cum am fost până acum și datorită cărui fapt suntem azi împestrițați cu atâția străini care ne-au făcut cel mai mare rău.

Ion Antonescu (7 martie 1941)

- ❖ Ceea ce nu se bazează pe adevăr, nu poate dura. Toată istoria noastră oferă un spectacol unic: noi am păstrat intacte trăsăturile rasei latine. Același lucru se întâmplă și în graiul nostru, care este unul și același din Maramureșul azi cedat Ungariei și până în Timoc. Nimeni nu a izbutit să ne clinească din loc timp de 2000 de ani, nimeni nu va reuși să ne clinească nici peste un milion de ani... Noi ne-am așezat primii pe aceste locuri și vom pleca cei din urmă.

Ion Antonescu în declarație presei din Roma

- Eu sunt un om care trăiește din statistici și grafice. Așa am făcut și războiul trecut. M-am servit mereu de grafice și n-am greșit niciodată.
- ❖ Noi, românii umblăm după soluții geniale și neexecutabile. Și de aceea am stat pe loc. Soluțiile simple, ce se pot îndeplini, sunt cele mai bune. Eu le-am aplicat în război și am obținut rezultate. Pentru că umblăm după soluțiile cele mai geniale, de aceea nu putem face nimic.
- Sunt onorat că am putut să lupt în patru războaie pentru onoarea ta, scump popor, pentru drepturile tale și pentru libertățile tale.
- ❖ Persoanele nu contează, contează doar ceea ce ele reprezintă.
- Scump popor român: sunt mândru că m-am născut și am trăit într-o națiune cu o îndoită ascendență imperială și cu un trecut de două ori milenar.